

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: Udrag fra En polsk Familie

Citation: Hauch, Carsten: "En polsk Familie: 1-2. - 1926", i Hauch, Carsten: *En polsk Familie: 1-2. - 1926*, udg. af POUL SCHJÆRFF, 1926-29, s. 8. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hauch01val-shoot-idm140529614382544/facsimile.pdf> (tilgået 18. april 2024)

Anvendt udgave: En polsk Familie: 1-2. - 1926

fra de sandede Sletter, de dunkle Skove, de mangfoldige Moradser, de slet vedligeholdte, urenlige Landsbyer, hvormed den største Deel af Polen er opfyldt, nærmede sig til Litowskis Eiendomme. Her vare Bøndernes Huse mod Sædvane ikke opførte af raat Leer, men af brændte Stene, Vaaningshusene vare adskilte fra Staldene, de store Skove havde vejet Pladsen for frugtbare, vildtudstrakte Agre og for frodige Kløvermarker, hvor Qvæget græssede, halv skiult i det høie Græs. Giennem Agre og Kløvermarker løb konstige Canaler, hvorfra Vandet i den stærke Hede om Sommeren kunde udcastes over Græsset og Sæden. Ved de smukt byggede Huse laae Frugttræer, levende Gierder gennemskare Markerne, og adskilte dem fra hverandre. I de faa Moradser og halvudtømmede Indsøer, der endnu vare tilbage, stode flere af de Maskiner, der føre Navn af Vandsnegle, hvilke dreves ved Vindmøller, og gennem hvis hule Skruegange Vandet blev hævet i Veiret og bortført. Kun langt borte saae man endnu en Krands af Skove, der, ligesom mismodige, havde trukket sig tilbage i Baggrunden, hvor de store Træer, hver Gang Vindmøllerne gik, rystede paa Hovederne, medens de med melancholske Miner syntes at betragte den fremskridende Cultur, der havde fortrængt deres Brødre fra de Steder, over hvilke de, endnu for faa Aar siden, udstrakte deres dunkle Skygger.

Giennem disse Skove red, mod Sommerens Ende, i Aaret 1829, et ungt Menneske, hvis smagfulde og fine Paaklædning uden Tvivl bedre passede til en Pariserkreds, end til de mørke Skove, hvori han nu befandt sig. Dog syntes han ei ubekjendt med de mange labyrinthiske Gange, der snoede sig derigjennem, thi han fulgte ikke den almindelige Vei, men valgte med Flid Omveje, der for Enhver, som ikke

vidste nøie Besked, maatte være ufremkommelige, i det mindste til Hest. Undertiden holdt han stille paa de Steder, hvor en nyanlagt Vei krydsede den ældre Sti, men efter at have seet sig om og betragtet Egnen nøiere, fandt han sig let igien til Rette. Endelig var han kommen til Skovens Ende, og saae den store Dal ligge for sig, hvor Szreniawafloeden, lig en glindsende Søslange, der ikke befinder sig vel paa Landet, ilende søger Vei til det store Ocean.

Ved Synet af de vidtudstrakte Kornagre og de halvudtørrede Søer med Vindmøllerne standsede atter den Fremmede sin Hest, men efter at have kastet et Blik, paa Floden, travede han igien hurtig afsted, indtil han kom til Indgangen af Byen S., hvor en Slagbom hindrede ham fra at trænge videre frem.

Den Fremmede, som vi herefter ville kalde med hans Fornavn, Adalbert, syntes med Utaalmodighed at vente paa Bommens Aabning. Det varede heller ikke længe, før Døren til et lille Huus oplukkedes, paa hvilket den russiske Dobbelørn stod malet, og en undersætsig Mand, med en rød Foderskindshue paa Hovedet, traadte ud deraf. Denne Mand lignede snarere en Mongol, end en Polak, thi hans Ansigt var fladtrykt, hans Hudfarve smudsig, og de smaa, skievtliggende Øine funkede mistroiske under den lave Pande. Han nærmede sig for Resten med den samme Myndighed, som selv en Hund, efter Shakspeare, skal besidde, naar den er i sit Embede, og spurgte Adalbert, om han ingen forbudne Varer førte med sig. — »Det kan han see.« svarede denne, »jeg har kun mine Reiseklæder og min Hest med, Ingen af dem høre til de forbudne Varer.« — »Ja, saaledes tale de Alle,« svarede den moderne Cerberus, der bevogtede Indgangen til Staden S., uden endnu at gøre mindste Mine til at aabne Bommen. — »Han vil dog ikke undersøge mit Legeme?«